

men maaskee meest over Behandlingen, som Dommeren mulig paa Grund af den uheldige Stilling, han befunder sig i til Sagen og Parterne har maattet give den ved Underretten. Jeg tør forudsætte, at det ønskes af alle Landets Dommere, at de kunde blive fri for den mæglende Function ved Politisagerne; thi det vil være et saare sjældent Tilfælde, at de ville kunne undgaae at miskjendes af den ene eller anden Part, som ikke vil mene, at Dommeren nøiagtig nok har varetaget hans Tary; men det er langt fra, at der i denne Henseende afhjælpes nogenformhelt Mangel ved at Sagerne komme for Overretten. Derimod vil det andet Forslag, nemlig, at Sagførerne kunne møde ved Underretterne, i denne Henseende være langt mere anbefalelsesværdigt; thi derved vil Dommeren i mange Tilfælde bringes ud af denne mislige Stilling, idet Sagførerne, som vare antagne af Parterne, jo maatte have Raadighed over Sagerne. Det er oftere udviklet, at det kun er faa Sager, som i Virkeligheden ere inappellable. Det er nøiagtig udhævet, at Sager, som angaae Raugsrettigheder, og de Sager, hvori idømmes Mulcter, der i Gjentagelsestilfælde stige, altid kunne komme for Overretten. Det er ligeledes berørt, at Injuriefager, hvori der er Spørgsmaal om Mortification, ere Gjenstand for Appel. Det hyppigste Slags private Sager, som endnu staaer tilbage, er Tyendefager, og det er netop i disse Sager, at jeg finder det betænkeligt med Hensyn til Tyendet, den fattige og trængende Part, at indrømme Huusbonden, den mere formuende Part, Ret til at kunne appellere. Med Hensyn til offentlige Politisager skal jeg tillade mig at gjentage, hvad der før er udviklet, at disse Sager, før de kunne eregveres, skulle fuldstændigt beskreyne indsendtes til Amtmanden, og det er dog neppe at forudsætte, at Amtmanden, naar Underdommeren havde gjort Nogen Uret, skulde afholde sig fra, at lade Sagen appellere, for at Uretten kunde blive afhjulpen. Men de fleste offentlige Politisager ere i Virkeligheden af den Natur, at det ikke lettelig vil indtræffe, at Dommeren skulde kunne være fristet til at gjøre nogen af de Tilkalte Uret. Det er vel sagt, at Dommeren selv er Anklager; men jeg maa dog gjøre opmærksom

paa, at det er kun i faa Tilfælde, at Dommeren reiser Sagen af egen Drift. Naar han begynder Sagen, vil det næsten altid være paa Grund af Rapporten fra Politibetjenten, Sognefogden eller de underordnede Betjente. Dommeren staaer i et saadant Tilfælde saagodtsom ganske udenfor Sagen. Det er vist ogsaa ikke uden Betænkelighed at lægge dette Vaand paa Dommeren i offentlige Sager. Da det, som jeg før har berørt, er en falsk og mislig Stilling, hvori Dommeren befunder sig i disse Sager, idet han kan i Henseende til Sagens Dplysning have handlet efter sit bedste Skjønnende og saaledes som det efter hans senere Kendskab til Forholdene var Ret, men dette dog kun som sagt beroer paa et Skjøn, vil han aldrig kunne være sikker paa, om ikke Overdomstolene kunne gaae efter et andet Skjøn. Her er aldeles ingen Lovregel, men Alt beroer paa Bedkommendes personlige Skjøn og derfor frygter jeg, at det i mange Tilfælde vilde kunne afholde en Dommer fra at paatale mindre betydelige Politiovertrædelser, naar han maatte vide, at det altid stod i Bedkommendes Magt at appellere disse Sager til Overretten, som han aldeles ikke har nogen Visshed for vil gaae efter samme Skjøn som han, og ikke mulig hjemvise ham Sagen; uagtet han for sin Deel er overbevist om, at det Resultat, hvortil de tilveiebragte Dplysninger have ledet, er det rette, da han som personlig bekendt med Forholdene meget klarere vil see dette end Overretten. Jeg maa tillade mig at udtale, at naar man har yttret Mistillid til den Behandling, der finder Steb ved Politiretsagerne, vilde denne Mistillid ikke have nogen Begrundelse, naar den nu eksisterende Lovgivnings Forskrifter overholdtes. In specie Forordningen af 9de Juni 1847 om Retsvidneinstitutionen giver, efter min Mening, en saadan Sikkerhed og Garanti i Retsager i Almindelighed, at, hvis denne Forordning tilbørlig var bleven overholdt, kunde der ikke være mindste Anledning til at frygte Noget i den Henseende. Det blev udtalt i Motiverne til Loven, og i Circulairet fra Justitsministeriet, der fulgte med Loven, indskærpet Alle, ikke at lade sig afskrække ved den maaskee noget større Beføstning, som en tilstrækkelig Løn til selvstændige Retsvidner kunde medføre,